

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petr Průchy ve věci žalobců: **a) S. K., b) Ing. arch. J. K.,** bytem tamtéž, **c) F. M.,** všichni zast. JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou, se sídlem Kodaňská 521/57, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubice,** Štrosova 44, Pardubice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Mgr. J. H., 2) Mgr. J. H.,** bytem tamtéž, o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 8. 11. 2007, č. j. 52 Ca 33/2007 - 118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí osoby zúčastněné na řízení (dále též „stěžovatelé“) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), č. j. 52 Ca 33/2007 - 118, ze dne 8. 11. 2007 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým bylo k žalobě žalobců zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2007, č. j. SÚ-OD 10058/07/Pet, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Tímto rozhodnutím (rozhodnutí žalovaného) bylo potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Městského obvodu Pardubice I, kterým byly výrokem A) dodatečně povoleny stavební úpravy dle projektové dokumentace skutečného provedení stavby z 05/2001 a jejího dodatku z 18. 2. 2002 pod body 1) až 11) / bod 7) – odvod dešťových

vod, bod 10) umístění typové rolovací mříže v průjezdu;/ výrokem B sděleno zastavení řízení o odstranění stavby, neboť odpadl předmět řízení zahájeného z podnětu správního orgánu podle § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), když se jednalo 1) o přesah ocelových nosníků v délce 160 až 180 mm provedený ve 2. nadzemním podlaží do štitové zdi mezi domy č. p. 623 a č. p. 239, 2) nově provedenou část ležaté kanalizace v délce 3 m, 3) keramický obklad lepený na venkovní omítky dvorní fasády, 4) keramické obložení špalety ve vjezdu z důvodu, že uvedené úpravy byly provedeny podle ověřené dokumentace a 5) trubkový vývod spalin plynového turbokotle, když tato úprava byla odstraněna; výrokem C sděleno zastavení řízení ohledně osazení bezpečnostní mříže, neboť se nejedná o úpravu podléhající stavebnímu povolení a dále sděleno, že další specifikované změny budou projednány v kolaudačním řízení podle § 81 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť se jejich skutečné provedení podstatně neodchyluje od ověřené projektové dokumentace, a odvolání bylo zamítnuto. Rozhodnutí obsahuje ve výrokové části rovněž rozhodnutí o námitkách žalobců, přičemž z pohledu návazných žalobních a také kasačních námitek je relevantní vyhodnocení námítky směřující k odstranění 4 kusů průvlaků ze štitové zdi, resp. částí nosníků uložených ve štitové zdi, zamítnuté s tím, že dnem 15. 5. 2003 uplynula tříletá lhůta od právní moci stavebního povolení, přičemž přesah nosníků je obsažen v ověřené projektové dokumentaci a účastníci řízení se mohou obrátit pouze na občanskoprávní soud; se stejným závěrem byla posouzena námitka proti dešťovému svodu, ležaté kanalizaci a obkladu soklu; námitka do osazení vitrínami byly vyhodnocena jako nedůvodná, neboť se nejedná o reklamní zařízení podléhající režimu stavebního zákona; námitka dodržení šíře a výšky průjezdu byla zamítnuta s tím, že k jejímu řešení, když se jedná o právo odpovídající věcnému břemeni, je příslušný soud.

V podané žalobě, o níž bylo rozhodnuto nyní napadeným rozsudkem, žalobci uvedli, že žalobci a) a c) jsou podílovými spoluvlastníky domu č. p. 239, ul. 17. listopadu, Pardubice na st. p. č. 737/1 a dále jsou žalobci a), b) a c) podílovými spoluvlastníky st.p.č. 737/4 v k. ú. Pardubice. Žalobci byli účastníky řízení o odstranění nepovolených úprav provedených v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací stavby „Nástavba, stavební úpravy nebytového objektu č. p. 623, ul. 17. listopadu v Pardubicích na pozemku par. č. st. 737/2 v k. ú. Pardubice“. Řízení bylo zahájeno 11. 6. 2001 na základě zjištění státního stavebního dohledu ze dne 15. 5. 2001. Dne 11. 6. 2001 podali stavebníci (osoby zúčastněné na řízení) žádost o vydání dodatečného stavebního povolení stavby dle projektové dokumentace skutečného provedení stavby ze dne 28. 5. 2001. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 27. 6. 2002 bylo rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ca 146/2002 - 33, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 27/2003 - 77 zrušeno, když soudy uzavřely, že stavebníci bez oprávnění zasáhli do vlastnictví žalobců, a to osazením čtyř ocelových nosníků do zdi domu č. p. 239 na st. p. č. 737/1. Soudy přitom považovaly za nezbytné, aby oprávnění k takovému zásahu mělo charakter věcného břemene v souladu s § 58 odst. 2 stavebního zákona. Dne 3. 11. 2003 byli stavebníci stavebním úřadem vyzváni k prokázání oprávnění k usazení ocelových nosníků do středové zdi. Ve vyjádření ze dne 11. 12. 2003 stavebníci reagovali tím, že pravomocným stavebním povolením ze dne 10. 5. 2000, č. j. OSS 32/2000/Ján bylo usazení nosníků do dělicí povoleno s tím, že o síle 160 mm je zeď součástí jejich domu č. p. 623. Dne 29. 3. 2004 vydal stavební úřad rozhodnutí o odstranění stavebních úprav objektu č. p. 623, to bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 12. 2004 zrušeno a věc vrácena, aby

řízení o odstranění nepovolených stavebních úprav bylo zastaveno s odůvodněním, že uložení ocelových nosníků bylo povoleno již v pravomocném stavebním povolení ze dne 10. 5. 2000, č. j. OSS 32/2000/Ján. Dne 3. 2. 2005 žalobci namítli podjatost Ing. V., který rozhodoval ve věci již jako vedoucí stavebního úřadu I. stupně v roce 2001 a 2002, opatřením tajemníka Magistrátu města Pardubic ze dne 16. 2. 2005 však bylo sděleno, že v této fázi řízení není Ing. V. vyloučen, neboť věc je projednávána v I. stupni. Dne 12. 2. 2007 bylo stavebním úřadem I. stupně vydáno rozhodnutí č. j. SÚ 765/03-05/Le/To, jímž byly stavební úpravy dodatečně povoleny a dále bylo zastaveno řízení o povolení přesahu ocelových nosníků ve 2. nadzemním podlaží do štitové zdi mezi domy č. p. 623 a č. p. 239. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 5. 2007, č. j. SÚ-OD 10058/07/Pet, kdy rozhodoval vyloučený Ing. V., bylo odvolání žalobců zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalobci namítali nezákonnost rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně, s tvrzením, že bylo porušeno jejich vlastnické právo (zejména zásah nosníků do zdi jejich domu), a současně uplatňovali vady řízení z důvodu podjatosti Ing. V. a dále, že se správní orgány neřídily právním názorem vysloveným krajským a rovněž Nejvyšším správním soudem. Dále žalobci namítali nezákonnost zastavení stavebního řízení v části týkající se nové ležaté kanalizace v délce 3 m vedené přes pozemek parc. č. 737/4, obkladu keramického soklu lepeného na venkovní omítku dvorní fasády domu č. p. 623 nad pozemkem parc. č. 737/4 (vlastnictví žalobců) a keramického obložení špalety ve vjezdu v uličním průčelí čp. 623, neb vše bylo provedeno v rozporu s původní projektovou dokumentací a bez souhlasu žalobců. Dále napadali nezákonnost žalovaného rozhodnutí v části týkající se dodatečného povolení osazení nadatikového žlabu, čímž část dešťových vod z domu č. p. 623 stéká na střechu domu č. p. 239 a rovněž zaústění dešťového svodu do pozemku parc. č. 737/4, čímž je neoprávněně zasahováno do vlastnického práva žalobců. Dále žalobci namítali nezákonnost dodatečného povolení typové rolovací mříže, čímž dochází k omezení jejich věcného práva průchodu a průjezdu odpovídající věcnému břemeni, jímž je zatížen pozemek parc. č. 737/2. Uvedené zařízení brání vjezdu sanitky. Stejně věcné právo žalobců bylo omezeno povolením osazení prosklených vitrin v průjezdu, jímž byl zúžen průjezdní profil o 7 cm.

O této žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové nyní napadeným rozsudkem tak, že žalobu shledal důvodnou, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud zejména zjistil a vyhodnotil, že v základní otázce, pro niž bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno, tj. nedoložení oprávnění k zásahu do zdi, o níž žalobci tvrdí, že je v jejich vlastnictví, nebylo dosaženo žádné skutkové ani právní změny. Nebyly dány důvody pro povolení úprav a zastavení řízení o odstranění stavby, jak je prezentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Naopak bylo třeba, aby žalovaný pokračoval v postupu, který započal, tj. v postupu podle § 137 odst. 2 stavebního zákona, a učinil si závěr o vlastnictví štitové zdi. Uvedený postup, kdy žalovaný nerespektoval právní názor soudu je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Naproti tomu se soud neztotožnil s námitkou žalobců ohledně podjatosti Ing. Vopršala, který v předchozích řízeních vystupoval jako pracovník rozhodujícího správního orgánu I. stupně, neboť se na žalovaném rozhodnutí přímo nepodílel.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podaly kasační stížnost zúčastněné osoby. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, soudní poplatek byl zaplacen. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelé mají oba vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je spojena s návrhem na přiznání odkladného účinku.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelé uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a v jiné vadě řízení, když taková vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatelé přitom rozporují jen řešení svou povahou základní otázky, a to nutnosti doložení oprávnění k zásahu do zdi, o níž žalobci tvrdí, že je v jejich vlastnictví.

Stěžovatelé především [ve spojení s důvodem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] uvádějí, že původní projektová dokumentace ověřená stavebním úřadem ve stavebním řízení počítala s tím, že nosníky do dělicí zdi budou uloženy. Do dělicí (středové) zdi tedy bylo zasaženo proto, že to tak bylo předpokládáno ověřenou projektovou dokumentací a v míře v této dokumentaci stanovené. Ohledně této stavební úpravy tak nebylo tedy důvodné vést řízení o odstranění stavby. Uložení nosníků v souladu s ověřenou projektovou dokumentací bylo ověřeno osobně pracovníci stavebního úřadu dne 25. 8. 2003 za účasti statika Ing. K., a dále dne 11. 11. 2004 pracovníci odvolacího orgánu. S ohledem na to není možné se dnes dovolávat závazného právního názoru obsaženého v rozsudcích z roku 2003, neboť došlo ke změně skutkových zjištění, a to takových, že právní názor na daný skutkový stav již nedopadá. V roce 2003 krajský soud vycházel z toho, že nosníky byly uloženy do zdi ve větší míře, než předpokládala ověřená projektová dokumentace. Po vydání tohoto rozsudku však bylo prokázáno, že uložení nosníků je v souladu s ověřenou projektovou dokumentací. Jelikož žalobci namítali i to, že ověřená projektová dokumentace neopravňovala stěžovatele k uložení nosníků do středové zdi, byl opatřen znalecký posudek Ing. K., který zcela jednoznačně uvedl, že ověřená projektová dokumentace uložení nosníků do středové zdi předpokládala. Pokud jde o vlastnictví předmětné zdi, stěžovatelé namítají, že řešení vlastnictví zdi do předmětného řízení vůbec nepatří.

Pokud jde o důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stěžovatelé namítají, že nemůže obstát tvrzení krajského soudu v napadeném rozsudku, že hodnocení žalovaným, že stavební úpravy ohledně uložení nosníků byly provedeny v souladu s původní ověřenou dokumentací jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Krajský soud ani neuvádí žádné konkrétní důkazy, se kterými by mělo být hodnocení stavebního úřadu v rozporu. Pokud se hovoří o tom, že nebyl hodnocen znalecký posudek Ing. Č., který předložili do spisu žalobci, pak stěžovatelé uvádějí, že jeho závěry nejsou v obsahu posudku odůvodněny a stavební úřad neměl co hodnotit. Krajský soud dále uvádí nesprávné údaje o šíři středové zdi. Žalovaný ve svém rozhodnutí, které je předmětem tohoto řízení, nedovozuje uložení

nosníků v délce 7,45 m, naopak v rozhodnutí uvádí, že nosníky byly zkráceny a uloženy do dělicí zdi v míře předpokládané ověřenou projektovou dokumentací. Krajský soud tvrdí, že se délka nosníků nezměnila, což je v rozporu se skutkovými zjištěními správních orgánů. Stěžovatelé opakovaně uvádějí, že nosníky byly do zdi vloženy v souladu s ověřenou projektovou dokumentací a není namístě vést řízení o odstranění stavby, kdy žalobci měli možnost vznést námitky proti uvedené dokumentaci. Tak se námitka vlastnictví celé středové zdi vznesená až v době po podání návrhu na kolaudaci jeví jako účelová s cílem komplikovat řízení a znemožnit stěžovatelům jako stavebníkům užívání objektu. Skutečnosti uváděné v 1. odstavci na str. 9 napadeného rozsudku (vztahující se k uložení nosníků) podle stěžovatelů neodpovídají skutečnostem obsaženým ve správním spisu. Rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud navíc tvrzené skutečnosti hodnotí způsobem nesrozumitelným a rozsudek neobsahuje ani dostatek důvodů rozhodnutí. Tyto vady mají za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatelé jej odůvodňují naplněním zákonných důvodů.

Stěžovatelé s ohledem na uváděné skutečnosti navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňují s napadeným rozsudkem. Jmenovitě uvádějí, že správní orgán I. stupně se zcela vědomě odchytil od právního názoru, jímž byl v řízení o odstranění stavby zavázán rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové a Nejvyššího správního soudu z roku 2003, čímž porušil § 78 odst. 5 s. ř. s. Poté žádné odchylné zjištění skutečného stavu věci učiněno nebylo. Dále žalobci poukazují na to, že sám zpracovatel projektové dokumentace skutečného provedení stavby označil uložení průvlaků za změnu stavby. Za významné pro posouzení věci žalobci považují také vyjádření stavebního úřadu ze dne 13. 6. 2005 v řízení vedeném Krajským soudem v Hradci Králové ve věci sp. zn. 52 Ca 21/2005 o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, v němž se uvádí, že stavba byla provedena v rozporu s ověřenou dokumentací stavby. Žalobci tak nesouhlasí s argumenty stěžovatelů, mají za to, že kasační stížnost je nedůvodná a navrhují, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu a z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující, pro danou věc, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím stavebního úřadu Magistrátu města Pardubic ze dne 10. 5. 2000, č. j. OSS 32/000/Ján byla stěžovatelům povolena nástavba a stavební úpravy nebytového objektu č. p. 623 na pozemku parc. č. 737/2 v k.ú. Pardubice. Při výkonu státního stavebního dohledu dne 15. 5. 2001 bylo zjištěno, že byly provedeny změny stavby před jejím dokončením bez povolení stavebního úřadu. Dne 30. 5. 2001 bylo návrhem

stěžovatelů zahájeno kolaudační řízení stavby. Opatřením ze dne 1. 6. 2001 bylo podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zahájeno řízení o odstranění nepovolených úprav stavby dle závěrů státního stavebního dohledu ze dne 15. 5. 2001. Dne 11. 6. 2001 podali stěžovatelé jako stavebníci žádost o vydání dodatečného stavebního povolení stavby dle skutečného provedení stavby ze dne 28. 5. 2001. Dne 1. 8. 2001 vydal stavební úřad Magistrátu města Pardubic dodatečné stavební povolení stavebních úprav č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/2001/Já. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím Okresního úřadu v Pardubicích ze dne 19.11.2001, č. j. OkÚ/18198/64/01/RRR/Kř. Nepovolené stavební úpravy byly poté dodatečně povoleny rozhodnutím stavebního úřadu Magistrátu města Pardubic ze dne 27. 3. 2002, č. j. OSS 32/2000/1457, 1764/2001/Já, a uvedené rozhodnutí bylo po odvolání žalobců potvrzeno rozhodnutím Okresního úřadu v Pardubicích ze dne 27. 6. 2002, č. j. OkÚ/10692/36/02/RRR/Kř. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2003, č. j. 30 Ca 146/2002 - 30, 30 Ca 189/2002 - 35, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 4 As 27/2003 - 77, byla obě posledně uvedená rozhodnutí zrušena a věc vrácena žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, na nějž přešla působnost bývalého Okresního úřadu Pardubice, k dalšímu řízení. Z obou těchto rozsudků vyplynul pro žalovaného závazný právní názor, že je-li středová zeď, do níž jsou uloženy nosníky, alespoň ve spoluvlastnictví žalobců, museli stavebníci v řízení o odstranění stavby prokázat ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona, že jsou oprávněni provést změnu této stavby (středové zdi), tedy zasáhnout do ní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku doplnil, že zásah do středové zdi, který byl odlišný od zásahu předpokládaného původní projektovou dokumentací vytvořil novou situaci, v níž bylo, v řízení o odstranění stavby jakožto svojí povahou nového řízení, nutno posoudit i příp. nové námitky a bylo tedy nutno i v tomto řízení se zabývat mj. oprávněností stavebníků zasáhnout do středové zdi.

Stavební úřad, který v řízení pokračoval (prvostupňová agenda stavebního úřadu přešla ve spojení s územním členěním statutárního města na úřad městského obvodu, odvolacím orgánem se stal magistrát územně členěného statutárního města) se mj. zabýval otázkami, souvisejícími s vlastnictvím středové zdi. Opatřením ze dne 28. 11. 2003 byli stavebníci vyzváni, aby prokázali právo k ukotvení ocelových nosníků do středových zdí. Stavebníci předložili znalecký posudek, č. 114/46/2003, vypracovaný Ing. K., soudním znalcem v oboru stavebnictví, dle kterého původní projektová dokumentace předložená ke stavebnímu povolení vychází ze skutečnosti, že stávající společné nosné zdi mezi sousedícími objekty jsou součástí nosného konstrukčního systému s tím, že obě zdi jsou v síle 160 mm součástí stavby. Dne 11. 12. 2003 se stavebníci vyjádřili tak, že vzhledem k tomu, že nosníky byly podle uvedeného znaleckého posudku uloženy do štitové zdi v souladu s projektovou dokumentací, která byla podkladem pro vydání stavebního povolení, proto nemá stavební úřad právo zabývat se otázkou vlastnictví štitové zdi. Žalobci si nechali zpracovat znalecký posudek Ing. Č., který dospěl k závěru, že stavba nebyla provedena dle schválené projektové dokumentace. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2004 byli stavebníci odkázáni na soud ohledně vlastnictví středové zdi. Takový postup stavebníci sporovali, návrh k soudu nepodali, stavební úřad pokračoval v řízení. Následně byla vydána rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně a rozhodnutí žalovaného, které bylo poté napadeno žalobou.

I když bylo řízení o žalobě, z něhož vzešel nyní kasační stížností napadený rozsudek, pojato ve spojení s obsahem žaloby podstatně širší, v kasační stížnosti stěžovatelé, jak vyplývá již z výše uvedeného, rozporují toliko řešení svou povahou základní otázky, a to otázky nutnosti doložení oprávnění k zásahu do zdi, o níž žalobci tvrdí, že je v jejich vlastnictví.

Nutnost zohlednit tuto otázku v řízení o odstranění stavby, potažmo v řízení o dodatečném povolení stavby, zdůraznil Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 18. 9. 2003, č. j. 4 As 27/2003 - 77, kde mj. shledal a vzal za prokázané, že nosníky byly uloženy do zdi v rozporu s ověřenou stavební dokumentací pro stavební povolení a jejich uložení tak bylo změnou, které si vyžádalo dodatečné stavební povolení. Za této situace pak bylo možno k této „změně“ uplatňovat námitky, a bylo tedy nutno i v tomto řízení se zabývat mj. oprávněností stavebníků zasáhnout do středové zdi. Nejvyšší správní soud se přitom v citovaném rozsudku ztotožnil se závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. dubna 2003, sp. zn. 30 Ca 146/2002, 30 Ca 189/2002, že je-li středová zeď, do níž jsou uloženy nosníky, alespoň ve spoluvlastnictví žalobců, museli stavebníci v řízení o odstranění stavby prokázat ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona, že jsou oprávněni provést změnu této stavby (středové zdi), tedy zasáhnout do ní. Tyto závěry byly součástí závazného právního názoru, kterými se měl žalovaný (resp. správní orgány, jimž dále příslušelo rozhodovat ve věci) řídit.

Podstatou stížnostních námitek je tvrzení, že nosníky byly do středové zdi uloženy v souladu s ověřenou projektovou dokumentací, což bylo prokázano v dalším řízení před správními orgány, navazujícím na uvedená rozhodnutí správních soudů, a s ohledem na to není podle stěžovatelů možné se dnes dovolávat závazného právního názoru obsaženého v rozsudcích z roku 2003, neboť došlo ke změně skutkových zjištění, a to takových, že právní názor na daný skutkový stav již nedopadá. Stěžovatelé namítají, že v roce 2003 krajský soud vycházel z toho, že nosníky byly uloženy do zdi ve větší míře, než předpokládala ověřená projektová dokumentace, a po vydání tohoto rozsudku však bylo prokázano, že uložení nosníků je v souladu s ověřenou projektovou dokumentací, a řešení vlastnictví zdi do předmětného řízení tak vůbec nepatří. Dále pak stěžovatelé také namítají nesprávnost a nesrozumitelnost dikce napadeného rozsudku při uvádění rozměrových údajů vztahujících se k uložení předmětných nosníků.

Krajský soud, jak bylo výše uvedeno, naopak zjistil a vyhodnotil, že v základní otázce, pro niž bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno, tj. nedoložení oprávnění k zásahu do zdi, o níž žalobci tvrdí, že je v jejich vlastnictví, nebylo dosaženo žádné skutkové ani právní změny. Nebyly dány důvody pro povolení úprav a zastavení řízení o odstranění stavby, jak je prezentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí.

S tímto názorem krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Nemůže souhlasit s tvrzením stěžovatelů, že po vydání rozsudků Krajského soudu v Hradci Králové a Nejvyššího správního soudu z roku 2003 bylo prokázano, že uložení nosníků je v souladu s ověřenou projektovou dokumentací, a řešení vlastnictví zdi do předmětného řízení tak vůbec nepatří. Z obsahu rozhodnutí žalovaného výslovně vyplývá, že zahájení řízení o odstranění stavby oznámené opatřením ze dne 1. 6. 2001 na základě výsledku státního stavebního dohledu konaného dne 15. 5. 2001, se týkalo i vetknutí „U profilů“ do

obvodového zdiva domu č. p. 239. Bez ohledu na stěžovateli rozporovanou délku, v níž jsou nosníky uloženy v předmětné zdi, se v daném rozhodnutí dále výslovně konstatuje, že v dokumentaci skutečného provedení stavby z května 2001 vypracované Ing. B. se uvádí, že zásadní změnou v I. NP bylo „vetknutí nosných ocelových průvlaků do společné zdi“, a stejně tak v jím vypracovaném dodatku k této dokumentaci z 18. 2. 2002 žalovaný shledal, že jako změnu oproti původní projektové dokumentaci ke stavebnímu povolení Ing. B. nazval „uložení průvlaků“. Za tohoto stavu věci nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu uzavřít, že nosníky byly uloženy v souladu s ověřenou projektovou dokumentací.

Bez významu v této souvislosti není ani zjištění a konstatování krajského soudu v napadeném rozsudku, že žalovaný žádným způsobem nevyhodnocuje listinné důkazy, předložené účastníky řízení, a to ani vzájemně protichůdné posudky, jimiž jsou posudek Ing. Č., předložený žalobci a posudek Ing. K., předložený stavebníky (stěžovateli). V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že nemůže souhlasit s námitkou stěžovatelů, že žalovanému nelze vytýkat, že nehodnotil posudek Ing. Č., neb podle stěžovatelů na něm nebylo co hodnotit. Hodnocení důkazů je ve správním řízení ovládáno zákonnými zásadami, v jejichž smyslu především nelze hodnocení důkazů, jakkoliv byly odůvodněny, pominout.

Pokud stěžovatelé namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesprávné a nesrozumitelné údaje týkající se šíře domu a šíře středové zdi, je sice skutečností, že text obsahuje údaj, že ověřená projektová dokumentace počítala se „sílou zdi 7,5 m“, z kontextu je však zřejmé, že jde o zřejmou chybu v psaní, a že soud měl na mysli, že ověřená projektová dokumentace počítala s „šíří domu 7,5 m“.

S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v základní otázce, pro niž bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno, a to nedoložení oprávnění k zásahu do zdi, o níž žalobci tvrdí, že je v jejich vlastnictví, nebylo dosaženo žádné skutkové ani právní změny – nebylo prokázáno vlastnictví stěžovatelů, a proto nebylo možno nerespektovat právní názor vyslovený správními soudy. Nebyly dány důvody pro povolení úprav a zastavení řízení o odstranění stavby, jak je prezentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Naopak bylo třeba, aby žalovaný pokračoval v postupu, který započal, tj. v postupu podle § 137 odst. 2 stavebního zákona, a učinil si závěr o vlastnictví štítové zdi. V případě, že bude učiněn závěr, že štítová zeď se nachází ve vlastnictví či spoluvlastnictví žalobců, bude nezbytné požadovat na stavebnících důkaz o jejich oprávnění zasáhnout do štítové zdi ve smyslu § 58 stavebního zákona, jak již dříve uvedl jak krajský soud, tak Nejvyšší správní soud.

Uvedený postup, kdy žalovaný nerespektoval právní názor soudu, byl dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto rozhodl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) tak, jak je uvedeno ve výroku.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu,

se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ani žalovaný neměli v řízení úspěch, žalobci, kteří v řízení úspěch měli, žádné náklady neuplatňovali. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 25. dubna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu